

4. Застосування притримання буде правомірним лише за умови додержання низки правових вимог.

Перша. Предмет притримання має знаходитися у володінні кредитора на певному титулі, що витікає, за звичай, з договору.

Друга. За загальним правилом, підстава виникнення предмета притримання у кредитора та підстава виникнення боргу – це одна і та ж підстава.

Третя. До кредитора, який притримує у себе річ боржника, не переходить право власності на неї, а тому задоволення його майнових вимог здійснюється за правилами реалізації предметів застави (ст. 591 ЦК України).

Четверта. Кредитор, який притримує у себе річ боржника, зобов'язаний негайно повідомити про це боржника.

5. Переважна більшість дослідників проблем застосування притримання вказують на можливість реалізації такого способу захисту лише з моменту, коли власне розпочалося невиконання боржником свого обов'язку перед кредитором. На наш погляд, притримання можна застосовувати й на більш ранній стадії, тобто коли станути очевидними для кредитора обставини, що свідчать про реальну загрозу невиконання боржником свого обов'язку. В останньому випадку притримання виконуватиме роль превентивного захисту.

Одержано 03.04.2019

**ПРЕДСТАВНИКИ ХАРКІВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
ТЕХНІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА
ІМ. ПЕТРА ВАСИЛЕНКА**

УДК 349.6

Анна Олексіївна ВІЛУСК,

студентка групи МН 15-16

Харківського національного технічного університету

сільського господарства ім. Петра Василенка

Науковий керівник: кандидат економічних наук, доцент Смігунова О. В.

ПОНЯТТЯ ПРАВА ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ

Право природокористування можна розглядати і в суб'єктивному сенсі як сукупність конкретних прав і обов'язків, придбаних суб'єктом у зв'язку з отриманням природного об'єкта в користування

Розглядаючи право природокористування в контексті екологічного права, слід зазначити, що його значення визначається можливістю задоволення різноманітних потреб людини і підтримки її життя на належному рівні, але одночасно є найбільш значним чинником шкідливого впливу на навколишнє природне середовище. Ефективне та раціональне використання людиною природних ресурсів регламентується еколого-правовими нормами.

Таким чином, можна зробити висновок, що право природокористування являє собою систему правових норм, що регулюють відносини в галузі раціонального та ефективного використання людиною природних ресурсів з метою задоволення різноманітних потреб. Право природокористування прийнято розглядати у двох аспектах: об'єктивне і суб'єктивне право природокористування.

Право природокористування в об'єктивному сенсі є сукупність правових норм, які визначають підстави виникнення і підстави припинення права природокористування, комплекс прав і обов'язків природокористувачів, а також юридичні способи захисту прав суб'єктів природокористування.

Право природокористування в суб'єктивному значенні – це сукупність прав та обов'язків осіб, які здійснюють раціональне природокористування в галузі використання, відтворення та охорони природних ресурсів.

До основних принципів природокористування можна віднести наступні: право природокористування є похідним від права власності: про наявність даного принципу доцільно вести мову, коли власник і природокористувач – різні особи; природокористування повинно бути раціональним, тобто повинно мати місце максимально ефективне вилучення корисних властивостей з експлуатованого природного ресурсу; цільовий характер використання природних ресурсів: при оформленні документа на використання конкретного природного ресурсу вказується, для якої мети він призначений; оплатність і безоплатність природокористування означає, що кожен суб'єкт, що здійснює діяльність по спеціальному використанню, відтворенню та охороні природних ресурсів зобов'язаний вносити встановлену законом плату за вказані дії; внесення плати за погіршення якості природних ресурсів: кожен природокористувач, здійснюючи експлуатацію конкретного природного об'єкта способами, які спричинили погіршення її якісного стану, зобов'язаний сплатити за свої дії встановлену законом грошову суму; стимулювання ефективного природокористування означає наявність комплексу заходів, що вживаються державою в особі спеціально уповноважених органів з організації додаткових заохочень особам, які здійснюють діяльність з використання, відтворення та охорони природних ресурсів з найменшими матеріальними витратами і з найбільшими якісними показниками (наприклад, надання пільгового кредитування та оподаткування фізичним та юридичним особам); нормування і лімітування природокористування: з метою більш ефективної організації використання, відтворення та охорони природних об'єктів держава в особі спеціально уповноважених органів здійснює вищевказані дії.

Одержано 11.04.2019

